

άστων εξαντλούμενον εἰς τὴν τῶν ἡδονῶν ἐπιδίωξιν, ἄλλους δὲ μωροὺς ἀθλιεστέρους λιμώττοντας διὰ πλοῦτον καὶ ἐξουσίαν πάντας καταγινομένους εἰς φλυαρίας ποιήλας, ὄλας δὲ ματαίαις ἐξίσου· πάντας συρομένους εἰς τὴν καταγιγίδα τῆς ματαιότητος, ὡς τὰ ἐλαφρὰ ἐκεῖνα σωματία, τὰ ὅποια βέϋμα ἀέρος πέρφερον εἰς τὰς κοιλάδας. Ἄμα ἐκλείψῃ ἡ λαμπρὰ τῆς φαντασίας πλάνη, ἐπειτα ἡ ζωῶδης τῆς ἀπελπισίας οὗ, καὶ ὁ ἄνθρωπος κρημνίζεται εἰς τὴν ἄβυσσον. Πόσον οἱ θνητοὶ καὶ τὰ ἀντικείμενα τῶν ὀρέξεων των εἶναι εὐρύπτα καὶ ἐρήμερα! Ὁ κόσμος οὗτος εἶναι πόπος φαντασιωδῆς, οἱ δὲ ἄνθρωποι φαντάσματα, παρακολουθοῦντα σκιάς ἀπατηλοτάρας. Ὁ μετ' εὐτραπειίας φλύαρος ἄνθρωπος, καὶ ὁ σπουδαίως εἰς δυσχερεῖς καταγινομένος χιμαίρας, εἶναι ἐξίσου μωροί· ἐπειδὴ ἀμφοτέροι πορεύονται πρὸς τὴν ἄβυσσον, ὁ μὲν διὰ θλιβερῶν ἐρήμων, ὁ δὲ δι' ἀνοστολιστῶν ἀτραπῶν, ὁ μὲν μὲ βῆμα στερεὸν καὶ ἀγέρωχον, ὁ δὲ ὀρχοῦμενος. Λαυρέντιε, ἀφοῦ ὁ Αἰώνιος πλησιάζει, αἱ δὲ τοῦ κόσμου ματαιότητες μέλλουσι ν' ἀφανισθῶσι, ὡς αἱ ἐπὶ τοῦ ἄρου ὧν κυμάτων πλανώμεναι φυσαλίδες, τί ὠρελοῦσιν οἱ ὑψηλοὶ τίτλοι, ἡ τοῦ γένους λαμπρότης, καὶ πάντα ταῦτα τὰ μεγαλεῖα, ἅτινα μᾶς ἐγκαταλείπουσιν ἐν τῇ ταπεινότητι; ἐπὶ ἀκανθῶν ζητεῖς ἀνάπαυσιν, ἡ δὲ ψυχὴ σου, μαθυσμένη ἀπὸ χιμαίρας, ἀληθῶς δὲ βεβρυμένη ἀπὸ τοῦ ταράττοιστος αὐτὴν κόπους, ἀποκοιμάται καὶ ὀνειρεύεται τὴν εὐτυχίαν. Σκοπὸν ἔχω νὰ διαρρήξω τὸ βέλγητρον, τὸ ὁποῖον σὲ προτλήωνε: εἰς τὸν κόσμον. Τὸ θέμα μου εἶναι ἄπλοιν, τὰ ἄσματα μου ὅμως δὲν θέλουσιν εἶσθαι ἀπλᾶ, ἐὰν ἡ . . . Οὐρανία, ἡ ἐπικαλοῦμαι, ἀξίωση νὰ ἀναποκριθῇ εἰς τὰς εὐχάς μου. Με πόσην ταραχὴν θέλεις ἀνακύψει ἀπὸ τὸν λήθαργόν σου, διὰ νὰ ἀναπνεύσης κατόπιν ἀγαθῶν σταθερωτέρων. Θελω σὲ βιάσει νὰ μυκτρήσης τὸ ἀντικείμενον τῶν ὀρέξεων σου. Τὰ αὐτῆρὰ ποιήματά μου ἴσως ἀπαρέσωσι τοῖς διεφθαρμένοις· ἀλλ' ὀφείλει: νὰ σιωπᾷ ἡ ἀλήθεια, διότι ἡ ἀνοησία συνοφρυᾷται; Ἄς ἀνοιξώμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου· τί ἐν αὐτῇ εὐρίσκωμεν; τὰ περᾶδῶξα τῆς τύχης παίγνια, τὰς κατεπειγούσας τῆς φύσεως ἀνάγκας· τὴν ἀπιστίαν τῶν γυναικῶν, τὴν ἐκδικήσιν καὶ τὴν ἀπανθρωπίαν. Ἡ σάλπιγξ τῆς φήμης πάντοτε σχεδὸν διαχύνει ἡ-λους πενθίμους καὶ ἀναγγέλλοντας δυστύχημά τι. Ἀκαταπαύστως αὐτὴ ἐξιστορεῖ πρὸς τὸν προσηκτικὸν κόσμον δυστυχίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶνε τὸ ἀνεξάντλητον θέμα τῶν θλιβερῶν τοῦτον διηγῆσέων, αἵτινες ἐπαναλαμβάνονται καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ παντός. Νομίζει τις ὅτι ὁ χρόνος διακόπτει τὴν αἰωνίαν τροχίαν του, διὰ ν' ἀπαριθμῆσθαι ἀπὸ περιόδου εἰς περίοδον τὰς δυστυχίας καὶ φθορὰς ἡμῶν. Καθ' ἐκάστην ἐμπιστευόμενος τὰς ὥρας ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τῆς τύχης, θεωρεῖ τὰ ἀπροσδόκητα συμβῆντα, κόπτοντα εἰς τὴν στιγμὴν τὸ νῆμα τῆς ὀρειότερας ζωῆς. Ἐκάστη ὥρα ἀριθμεῖ τὸ τραγι-κὸν αὐτῆς συμβῆν μεμιγμένον μετὰ τινῶν γελοίων ἐπεισοδίων, ὁ δὲ χρόνος βέει, πληρῶν τὰ χρονικά του μετὰ τὰς δυστυχίματα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὁ σὺ, ὅστις ἀρίνεις νὰ πίπτῃ ἐρ' ἡμῶν ὁ ὑετός οὗτος τῶν δεινῶν, διὰ νὰ μᾶς βιάσῃς νὰ χύσωμεν ἐνάρετα δάκρυα! τί εἶνε ὁ κόσμος; Ἄθροισμα κυμαίνόμενον νεφελῶν καὶ ἀτμῶν κούφων, τὸ ὅποιον μία ἀκτίς τοῦ φωτός σου ἀνήγειρεν ἐκ τοῦ μηδενὸς εἰς τὸν ἀέρα, μία δὲ στιγμὴ θέλει αἰωνηδῶς καταστρέφει. Αἱ ἡμέραι τῆς γῆς εἶνε ἡριθμημένα· ἤττον δ' ἐφήμερος τῶν ἀπ' αὐτῆς διατρεφομένων τέκνων της, εἶνε θνητὴ ὡς ταῦτα, καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα της πλησιάζει· ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι παίζουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της, ὡς ἂν αὐτοὶ τε καὶ αὕτη νὰ ἴσαν διαρκεῖς καὶ αἰώνιοι. Καὶ σὺ, Αἰώνιον ὄν, εἶσαι ἀπλοῦν δι' αὐτοὺς ὀνειρον.

Τί εἶναι ἡ γῆ αὕτη; διαμονὴ ὄντων φαντασιωδῶν καὶ ἀπατηλῶν, πεδιάς, ἧς τὰ ἀνθή ὑπόδογονται καρποῦς χωρὶς ποτὲ νὰ καρποφορῶσιν, ἡ μᾶλλον ἔρμος ἀγρία, ὅπου βασιλεύει ἡ φρίκη καὶ ἡ ἀβεβαίότης, ὅπου αἱ πυκναὶ ἀκανθαὶ αἱματώνουσι εἰς πᾶν βῆμα τοῦ ἀθλήου ὀδοιπόρου τοὺς πόδας.

Τί εἶναι αὕτη; ὠκεανὸς κυματόεις, κεκαλυμμένος ἀπὸ τολμηροῦς τυχοδιώκτας, τῶν ὁποῖων οἱ θησαυροὶ ὄλοι κείνται ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ἐὰν ἡ τύχη προσπνεύσασα διεγείρῃ τὴν τρικυμίαν, οὐδεμία πλέον ἐλπὶς ἀπολείπεται εἰς αὐτοὺς. Φαίνονται πλέοντες ἐπὶ ἀπειρῶν πλοίων, τῶν ὁποῖων αἱ ἐτερόχροι σημαῖαι κυματίζουσι εἰς τὸν ἀέρα. Πάντες ἐξ ἴσου ἀνησυχοῦσι, ἀπὸ ἐλπίδας καὶ φόβους συναρασώμενοι ὑπὸ τὸν γαληνότατον οὐρανόν. Πάντες πλέουσι πλησίτοις πρὸς τὴν εὐτυχίαν· ὀλίγοιτοι δ' ἐξ αὐτῶν ἐφωδιασμένοι μετὰ τὴν ἐπιστημὴν τῆς πυξίδος, ἐλαβον ὡς ὀδηγὸν ἀστέρα τοῦ ταξειδίου των τὴν ἀρετήν. Πάντες κατὰ τὸ μᾶλλον, ἡ ἤττον παραπονοῦνται διὰ τὰς παλιντροπίας τῆς τύχης· ὅτε μὲν αἰωρούμενοι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων, ὅτε δὲ βυθιζόμενοι εἰς τὰς ἀβύσσους καὶ ἐκριπτόμενοι μακρὰν τῆς ὁδοῦ των, στενοχωροῦνται, συγκρούονται πρὸς ἀλλήλους ἐνεκα κινήσεων ἐναντίων πρὸς τὰ ἀντίθετα πάθη των καὶ πάσχουσι ἐτι μεγαλύτερα δεινὰ διὰ τὴν ἀνοησίαν των μᾶλλον, ἢ διὰ τὸ εἰμαρμένον των.

Ὀκεανέ, τοῦ ὁποῖου τὰ βρυχώμενα κύματα περικυκλοῦσι τὴν πατρίδα μου, θεωρῶδης τῶν ναυαγίων διαμονὴ, βάρβαρον πάντοτε χαινον, διὰ νὰ καταπίης τὸ ἀνθρώπινον γένος, τάπε εὐρύτατε, ἐνθα ὁ θάνατος βασιλεύει περιεστοιχισμένος ἀπὸ πάντα τὰ βόθητρά σου, μοὶ ἀντανακλᾷς, ὡς περ πιστὸν κάτοπτρον, πάντας τοὺς χαρακτηρας τῆς θλιβεραῦς εἰκόνας τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς.

Κατὰ τὸ ἔαρ τῆς ἡλικίας μας, ὁπότε ἡ υγεία λάμπει ἐπὶ τῶν ἀνθηρῶν προσώπων, ὁπότε ἡ εῶμη κυκλοφορεῖ καὶ ἡ χαρὰ ἀναβράζει εἰς τὰς φλέβας μας, ἀμαθεῖς ἀκόμη καὶ ἀπειροὶ τοῦ βίου, ψυχαγωγοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, παραφερόμενοι δὲ ὑπὸ τῆς ὀρυπῆς τῶν ὀρέξεων, κόπτομεν ἱλαρῶς τὸ ἀπόγειον καὶ ἐφορμῶμεν πάραυτα εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὰ ἀνόητα ὀνειρά μας πάντες οἱ ἀστέρες καὶ οἱ ἀνεμοὶ εἶναι φίλοι μας· ἕκαστος δ' ἐπιβιβάζεται ἐμπιστοσύνης, ἐλπίζων ἐπιτεῦξιν ὄσων ἡ νεαρὰ καρδία του ὀρέγεται. Ἄλλὰ τίς ὁ δυνάμενος νὰ καταμετρήσῃ